

РЕШЕНИЕ

№ 7490

гр. София, 10.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 10.12.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **9311** по описа за **2021** година докладвано от съдия Снежанка Кьосева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/ във вр. с чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба от ТД на НАП [населено място], срещу решение от 07.07.2021г. на Софийски районен съд /СРС/, НО, 1-ви състав по нахд № 10309/2020г., с което е отменено наказателно постановление /НП/ № F548214/ 18.06.2020г., издадено от зам. директора на ТД на НАП [населено място], с което на основание чл.80а, ал.1 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/ на К. Е. В., с адрес в [населено място] е наложена глоба в размер на 47 312,32 лв. за нарушение на чл.50, ал.1, т.5, б."б" във вр. с чл.53, ал.1 от ЗДДФЛ.

С жалбата се моли да бъде отменено решението на СРС, като неправилно, незаконосъобразно и некореспондиращо с цялата фактическа обстановка и събраните доказателства. Касаторът представя писмени доказателства. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание жалбата се поддържа чрез процесуален представител.

Ответникът - чрез упълномощен адвокат оспорва касационната жалба и моли решението на СРС да бъде потвърдено. Позовава се на нарушения при издаване на НП във връзка с разпоредбите на чл.28 и чл.34 от ЗАНН.Претендира присъждане на разноски за настоящата инстанция.

Заклучението на прокурора е, че решението на СРС е правилно и законосъобразно. Предмет на касационно оспорване е решение от 07.07.2021г. по нахд № 10309/2020г. на СРС. Оспорването е допустимо, тъй като е предявено от страна с право на жалба /арг. чл.210, ал.1 от АПК, в предвидения от закона 14-дневен преклузивен срок /чл.211, ал.1 от АПК/ и касае решение на районния съд, което съгласно чл.63, ал.1 от ЗАНН може да се обжалва с касационна жалба пред административния съд по реда на АПК на основанията по НПК. В правомощията на касационния съд е да се произнесе по основателността на жалбата, както и да провери служебно допустимостта и действителността на решението и неговото съответствие с материалния закон според установените фактически обстоятелства /арг. чл.218 във вр. с чл.220 от АПК /.

Касационният съд счита, че оспореният съдебен акт е постановен по допустима и редовна въззивна жалба от компетентния съд в надлежен състав, което определя неговите допустимост и действителност. Териториалната компетентност принадлежи на Софийски районен съд, който е родово компетентен съгласно чл.59, ал.1 от ЗАНН.

На 21.05.2020г. на К. Е. В. е съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/, за това че при извършена проверка на 26.02.2020г. е констатирано, че за периода от 01.01.2013г. до 31.12.2017г. е предоставил заем в размер на 394 033, 16 лв. на [фирма], преведени по банков път, както и на [фирма] заем в размер на 79 100 лева, преведени по банков път, като общият размер на заемите е 473 133.16 лева, които не са върнати на заемодателя. К. В. в качеството си на местно физическо лице бил длъжен да декларира непогасените остатъци по предоставените парични заеми към 31.12.2018г. чрез подаване на годишна данъчна декларация, в срок до 30.04.2019г., каквато не е подадена. Така на 02.05.2019г. е осъществено нарушение на чл.50, ал.1, т. 5, б. „б“, вр. чл.53, ал.1 от ЗДДФЛ. Въз основа на АУАН е издадено оспореното НП.

За да отмени НП, СРС е приел, че при съставянето на АУАН и при издаване на наказателното постановление са били допуснати съществени процесуални нарушения, които са накърнили правото на защита на санкционираното лице, а наред с това, някои от обстоятелствата от обективната страна на нарушението са останали недоказани. Съдът е приел, че задължение за деклариране на остатъците по заемите касае местните физически лица по смисъла на чл.4 от ЗДДФЛ, с който са предвидени няколко различни хипотези. А коя от тези хипотези в случая е налице, контролните органи не са посочили, нито пък са ангажирали доказателства в тази връзка. С мотивите на решението е прието също, че не са представени убедителни доказателства, че между К. В., от една страна, и двамата търговци, от друга страна, действително са възникнали заемни отношения. За да стигне до този извод съдът е взел предвид няколко неподписани таблици, подадени по електронна поща без необходимото удостоверяване за тяхната автентичност и авторство чрез подписване с електронен подпис.

В наказателно административната преписка са приложени копия на :справка за финансиране [фирма], оборотни ведомости с натрупване, банкови извлечения, справка за финансиране [фирма]. Посочените документи не са изготвени по предвидения ред - не е посочено лицето, което ги е изготвило, липсва подпис и печат на издателя, не са заверени за "вярно" с оригинала, въз основа, на който са представени в ТД на НАП [населено място].Предвид твърдението, че документите са подадени по електронна поща правилно е становището на СРС, че не е направено нищо да се удостовери тяхната автентичност и авторство. Предвид изложеното

правилно е прието, че тези документи не са годни доказателства.

Представена е и Годишна данъчна декларация /ГДД/ за 2019г., подадена от К. Е. В. на 28.04.2020г., с приложение №11, в което са декларирани невърнати заеми /л.73/ от [фирма] в размер на 185 057,16 лв. и в размер на 208 976,00лв. и от [фирма] в размер на 137 300,00лв.Тази декларация касае период след процесния и е неотнормимо към казуса доказателство.

В настоящото производство касаторът представи писмени доказателства - 1.неподписан договор за заем, с дата 15.09.2011г. между К. В., с паспорт, издаден от Нидерландското посолство в С. и [фирма], за заем в размер до 150 000 евро за период от 10 години, като прехвърлянето на договорената сума се извършва изцяло или частично, в брой или по банков път; 2. справка за обща регистрация на ЗЛ от ТД на НАП С. за К. В. 3. справка - списък за родствени връзки на Ю. С. - омъжена, в който фигурира К. В., 4.неподписан договор за заем, с дата 05.01.2006г. между К. В., с паспорт, издаден от Нидерландското посолство в И., П. и [фирма], за заем в размер до 75 000 евро за период от 10 години, като прехвърлянето на договорената сума се извършва изцяло или частично, в брой или по банков път;

Съгласно чл.50, ал.1, т.5, б."б" от ЗДДФЛ местните физически лица подават годишна данъчна декларация по образец за предоставените/получените парични заеми, непогасените към края на данъчната година остатъци от предоставени през същата и през предходните пет данъчни години парични заеми, ако размерът на тези остатъци общо надхвърля 40 000 лв. Следователно визираното в посочената разпоредба нарушение може да бъде извършено само от местно физическо лице. Без оглед на гражданството, съгласно разпоредбата на чл.4 от ЗДДФЛ местно физическо лице, е лице: 1. което има постоянен адрес в България, или 2. което пребивава на територията на България повече от 183 дни през всеки 12-месечен период, или 3. което е изпратено в чужбина от българската държава, от нейни органи и/или организации, от български предприятия, и членовете на неговото семейство, или 4. чийто център на жизнен интереси се намира в България, като центърът на жизнените интереси се намира в България, когато интересите на лицето са тясно свързани със страната. При тяхното определяне могат да се вземат предвид семейството, собствеността, мястото, от което лицето осъществява трудова, професионална или стопанска дейност, и мястото, от което управлява собствеността си. В случая с подадената от К. В. ГДД за 2019г. се установява, че ответникът по касация има постоянен адрес в България, а със справката - списък за родствени връзки на Ю. С. се установява, че и центърът на жизнените интереси на В. е в България. След като В. има постоянен адрес в България и центърът на жизнените му интереси се намира в страната правилно административно наказващият орган е приел, че е местно лице по смисъла на ЗДДФЛ.

Годишната данъчна декларация по чл.50, ал.1 от ЗДДФЛ се подава в срок от 10 януари до 30 април на годината, следваща годината на придобиване на дохода /чл.53, ал.1 от същия закон/. В. е санкциониран за това, че не е декларирал непогасените остатъци по предоставените парични заеми към 31.12.2018г. чрез подаване на годишна данъчна декларация, в срок до 30.04.2019г. Нарушителят е установен след представяне на документи с вх. № 10-94-1138/26.02.2020г. АУАН е съставен на 21.05.2020г. Спазен е тримесечният срок за съставяне на акта. Тъй като нарушението се извършва с бездействие следва да се приеме, че ако не се подаде декларацията до 30.04.2019г. ще се осъществи в първия работен ден след посочената дата - тоест на

02.05.2019г. В чл.34, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/ е предвиден давностен срок от две години за данъчните нарушения. В случая двугодишният давностен срок е спазен - НП е издадено на 21.05.2020г.

За да възникне необходимостта местното физическо лице да подаде ГДД е необходимо да е предоставило/получило парични заеми, непогасени към края на данъчната година /31.12.2018г./ остатъци от предоставени през същата /2018г./ и през предходните пет данъчни години /от 2014г. до 2018г./ парични заеми, ако размерът на тези остатъци общо надхвърля 40 000 лв. В случая се твърди, че В. е предоставил парични заеми на две дружества - [фирма] и [фирма]. Представен е само един договор за паричен заем, между В. и [фирма], с който не се установява кога и в какъв размер е прехвърлена изцяло или частично договорената сума от "до 150 000 евро". Освен това договорът не е подписан и не е породил търсените с него последици. Тъй като органът не е събрал годни доказателства, с приложените в преписката копия на документи не се установяват остатъците от предоставени през същата /2018г./ и през предходните пет данъчни години /от 2014г. до 2018г./ парични заеми, и дали размерът на тези остатъци общо надхвърля 40 000 лв. В НП е посочено, че не е деклариран невъзврат от [фирма] заем в размер на 79 100 лева, който не се установява с наличните доказателства. Изложеното се отнася и за второто дружество - [фирма], за което не е представен и договор за заем. Вторият представен договор, също неподписан с дата 05.01.2006г. между К. В., с паспорт, издаден от Нидерландското посолство в И., П. и [фирма] не касае процесните дружества.

Необходимо е да се посочи, че както в АУАН, така и в НП нарушението не е описано с всички обстоятелства, при които е извършено. Не е посочено кога са предоставени паричните заеми на двете дружества и по тази причина не може да се установи дали посоченият общ размер на недеklarирани остатъци - 473 133,16 лв. е за същата данъчна година /2018г./, за предходните пет данъчни години /от 2014г. до 2018г./ или за периода от 2011г. /датата на договора с [фирма]/ до 2013г. и за който период, съгласно чл.50, ал.1, т.5, б."б" от ЗДДФЛ /към датата на съставяне на АУАН и издаване на НП/, В. не е бил длъжен да подава ГДД. При описание на нарушението не са посочени и размерите на недеklarираните остатъци по години. Това нарушение води до невъзможност да се установи действителният размер на недеklarираните остатъци за същата данъчна година /2018г./ и/или за предходните пет данъчни години /от 2014г. до 2018г./, респ. дали за тези периоди остатъците общо надхвърлят 40 000 лв. Допуснатите нарушения по чл.42, ал.1, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН са съществени, тъй като касаят елементи от състава на нарушението и възпрепятстват правото на защита на наказаното лице.

При така установеното, касационният съд намира, че от страна на СРС е извършено пълно и всестранно установяване на фактическата обстановка, която не се промени с представените в настоящата инстанция доказателства. Законът е приложен правилно. Касационната жалба е неоснователна.

При този изход на спора основателна е претенцията на ответника по касация за присъждане на разноски. Представени са доказателства за внесен адвокатски хонорар в размер на 1970,00 лв. Касаторът не е оспорил този размер, поради което следва да се присъди изцяло.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2, пр.2 от АПК и чл.222, ал.2, т.2 от АПК, СЪДЪТ

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ в сила Решение от 07.07.2021г., постановено по нахд № 10309/2020г. по описа на Софийски районен съд, НО, 1-ви състав,
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.